

PARTEA I

Capitolul 1

Nu mă cunoști încă, așa că permite-mi să mă prezint: eu sunt Sara. Am paisprezece ani abia împliniți și un păr lung, negru, pe care oricât de mult nu l-aș ondula sau împleți, tot drept rămâne. Mama mereu mi-a zis că îmi stă bine așa, cu breton ce-mi acoperă ochii mari, de un albastru închis. A zis că e un contrast frumos... mama a murit acum zece ani, iar tot ce-mi amintesc despre ea nu este chipul, ci faptul că îmi stă bine cu breton. Astăzi port părul la fel, umbrindu-mi fruntea.

Cei din anturajul lui tata nu mă plac. În afară de Ramirez, toată lumea mă evită. Ramirez e mai mare decât mine cu vreo zece ani. Unii spun că noi doi semănăm - și el are părul negru, doar că a lui e foarte cârlionțat și îi stă în toate părțile, dacă nu se ambiționează să-l prindă. Ramirez are ochi mici și căprui, aproape negri, foarte șireți și tăcuți - nu prea îți dai seama la ce se gândește atunci când vorbește cu tine și te privește în față. Ramirez e fiul lui Aldo, unul dintre cei mai vechi prieteni de-ai tatei; îi vezi aproape tot timpul împreună, pentru că tata are încredere în Aldo, secundul lui.

În nopțile lungi și reci de pe mare, Ramirez îmi dă pătura lui și îmi spune povești până când adorm. Asta se întâmplă atunci când Aldo nu e prin preajmă, desigur, pentru că uneori îl prinde pe Ramirez la mine și vine ca o furie în camera mea, știind că-l va găsi

aici. Se lasă cu ceartă, amenințări – la adresa lui Ramirez, pentru că, oricât de antipatică nu-i sunt lui Aldo, evita să se pună rău cu tatăl meu, măcar de ochii lumii.

Dar nu am spus mai nimic despre tata. Tata este căpitan pe vas. Spre rușinea mea, nu știu cum îl cheamă. Toți îi spun Calamarul Negru, același nume pe care-l poartă corabia. Mi se pare ciudat, pentru că tata nu are nimic în comun cu un calamar, în schimb are părul la fel de negru ca al meu. Tot negri sunt și ochii lui – mari, limpezi, ce te privesc drept în față, provocatori. Mi-e frică să-l privesc pe tata, chiar dacă el tot insistă să mă uit la el; cred că ochii mei îi amintesc de mama, deși nu vorbim niciodată despre ea.

Știu că o femeie pe mare este un semn rău; dar Calamarului Negru nu-i pasă. Și nici mateloților care navighează alături de tata. Și mama a fost cândva pe această corabie, împreună cu mine, dar după ce a murit, am rămas singură aici. Tata nu a adus niciodată o altă femeie pe vas, chiar dacă l-am văzut în compania unor dame frumoase, bine îmbrăcate, ce surâdeau în timp ce trăgeau dintr-o pipă subțire și lungă, stând de vorbă prin port. Dar niciuna nu a ajuns să calce pe puntea corabiei.

De ceva timp, tata și Aldo nu mai coboară prea des în oraș. Asta se întâmplă de câteva săptămâni, după ce a fost adusă ultima pradă pe Țărm. E ceva diferit față de ce aduce de obicei Calamarul Negru pe corabie.

Nu am văzut-o prea bine, dar era o cutie imensă, din lemn, bătută în cuie, înaltă cam cât două persoane și lată cât tot atâtea. A fost ridicată pe corabie de pe o insulă situată pe un alt traseu față de cel obișnuit. Ca să o aducă, tata a plecat singur, nici măcar pe Aldo nu l-a luat cu el. A lipsit câteva zile, timp în care echipa a băut și a făcut ravagii pe corabie, căci nu aveau ce face pe acea insulă care, aparent, nu era locuită de nimeni. În ziua în care a apărut, l-am văzut toți trăgând, de unul singur, cutia aceea. O legase cu niște

sfori și, ajutat de nisip, a târâit prada cine știe de unde. I-a ordonat lui Aldo să urce cutia la bord, dar nu a mai spus nimic.

Ceva s-a întâmplat de atunci... Am observat și faptul că cei din jur mă privesc nu cu dezgust, ca de obicei, dar cu un fel de frică. Nu știu ce a declanșat acest eveniment. Poate cutia misterioasă, pe care tata, odată ajuns pe Țărm, a cărat-o în oraș (de data aceasta, fiind ajutat de Aldo, cocoțând cutia pe un fel de targă). E posibil să fi discutat ceva, sau să fi pățit ceva în oraș, pentru că atunci când s-au întors, tata era mai taciturn ca niciodată, iar Aldo nu a venit să urle la Ramirez în seara aceea, când era la mine. Ramirez mi-a zis că nu e la curent nici el cu marea enigmă.

Printre marinari circulă zvonuri, toată situația asta este acoperită de un val de mister, dar nimeni nu-i zice nimic Calamarului și, evident, nu mi se zice nici mie. E dimineață acum, mult prea devreme pentru oamenii din oraș să fie treji, dar e destul de târziu pentru marinarii tatei – îl aud cum strigă la ei că nu au făcut nu știu ce.

Ora cinci dimineața era preferata căpitanului. La orizont, începea să se întrevadă lumina, iar răcoarea nopții încă dăinuia pe mare. Era ora la care toată echipa trebuia deja să fie în picioare, indiferent de rang, de rol, de la cât de târziu s-au culcat noaptea trecută. Pe la vreo cinci și jumătate, toată prora miroasea a cafea și ulei prăjit în mai multe rânduri, din bucătărie se auzea vocea răsunătoare a șefului bucătar, care se răstea la vreun ajutor sau cerea vreo oală mai mare sau coșul cu ouă și șuncă. De undeva de sus, se auzea cum Aldo, nostromul, dădea ordine celor câtorva băieți ai săi să spele cu mai multă râvnă vecele sau să lustruiască mai bine prora.

Pe la șase, toată treaba era făcută, iar echipajul se aduna în sala de mese – care era și sală de consiliu, dormitor comun

în nopțile mai reci, infirmerie și loc de depozit atunci când prada era mai mare, după caz. Bucătarul, Jill, se mișca repede, în ciuda greutateii și a rotunjimii sale, ca să-i servească pe cei din echipă. Mai întâi era servit căpitanul, apoi Aldo – care era și medicul *Calamarului* - după care farfuriile aterizau în fața tunarilor, a tâmplarilor, ca la urmă să ajungă la marinarii de rând – printre care se număra și Ramirez. Ultima persoană în fața căreia era pusă farfuria era progenitura *Calamarului* – Sara, pe care cei din jur o evitau de când ochii ei au văzut lumina pentru prima dată.

Capitolul 2

Ultima dată am scris acum câteva zile; se întâmplă ceva și nimeni nu îmi spune nimic. Nu că ar fi vorba de felul lor, dar marinarii nu îmi adresează nici măcar o privire, nici măcar una plezișă, obișnuită.

Tata m-a chemat ieri la el, ca să jucăm șah. E pentru prima dată când l-am văzut atât de abătut și dezinteresat de ceea ce făcea. Nu s-a uitat deloc la mine, avea un aer absent și nu a fost atent la joc. L-am bătut de două ori.

Spre finalul serii, s-a ridicat de pe canapeaua lui și s-a îndreptat spre dulapul mare, din lemn greu, cel cu multe uși și ușițe, ale căror chei tata le poartă mereu la el. A deschis o ușiță mică, de jos, de unde a scos o casetă.

Ce frumoasă era caseta aceea! Lucrată din fildeș, cu modele frumos sculptate în os. În cele patru colțuri ale capacului erau sculptate patru zâne – fiecare reprezentând câte un anotimp. Cu chipuri frumoase, păr lung (cum reușește mâna unui om să creeze detalii atât de vii, atât de meticuloși?), aruncat pe umeri – prima cred că era Vara, care dansa. Toamna avea părul prins într-o coadă lungă, ce-i cădea pe un umăr, în timp ce ea stătea jos, pe un covor de frunze, contemplând ceva în zare. În colțul următor era Iarna, căci părul lung și cârlionțat îi era răsfirat pe umeri, iar pe acesta se vedeau fulgii (sau erau stele?). Stătea jos, cu genunchii sub bărbie - și avea ochii închiși și o expresie pe față de liniște și împăcare cu sine. Primăvara – care părea să fie cea mai tânără dintre ele, ocupa ultimul colț. Părul ei, prins în două codițe cu panglici, era lăsat pe umerii

mici, în timp ce posesoarea acestora vorbea cu o pasăre aterizată pe degetul arătător de pe palma întinsă.

După ce am admirat cele patru ființe sculptate pe capacul casetei, atenția mi-a fost atrasă de figura ce era tăiată în mijlocul capacului. Pământul pe care stăteau anotimpurile – fie că erau frunzele, iarba, zăpada sau apa – se continua până la jumătatea capacului, ca mai apoi să înceapă să se uniformizeze, devenind din ceva texturat în patru linii pronunțate, ca niște rădăcini de copac, care la mijlocul casetei formau un dreptunghi. Nu am deslușit prea bine dacă era gravat vreun model, căci atunci tata a introdus o cheie fix în mijlocul capacului; a fixat în acel loc o bucată de lemn (apoi am observat că o avea legată cu șnur).

Cu un scârțâit scurt, caseta s-a deschis. Tata a ridicat capacul și din casetă a ieșit o lumină de un verde palid, care emana căldură. A scos capacul cu totul și l-a pus lângă, iar cele patru fete s-au mișcat – jur că s-au mișcat! – sau a fost doar un joc de lumini și imaginația mea?

În casetă, învăluită de lumina verde, era o batistă. Era albă, cu un model floral la margine, atent împăturită în patru. Pe tata nu l-am mai văzut atât de emoționat ca atunci când a scos-o din cutie. Îi tremurau mâinile când a desfăcut-o.

În batistă se afla ceva: ceva de metal, al cărui contur l-am văzut doar o clipă, ca să dispară imediat în faldurile materialului. Cu mâinile mai sigure pe ele, Calamarul a pus batista înapoi, împăturită mai neglijent, dar destul de bine ca să nu se observe că are ceva în interior. Într-un târziu, mi-a spus că i-a aparținut mamei. Am tăcut amândoi. De când a murit, nu am văzut nimic de-al ei și nu am niciun lucru care să-mi amintească de timpul petrecut cu mama mea. Sunt invidioasă pe tata că are o batistă de-a mamei – și încă ceva! – într-o casetă a cărei cheie o are doar el.

Dacă stau să mă gândesc, nu știu de ce mi-a arătat-o. După tăcerea lungă ce a urmat, tata s-a ridicat brusc și mi-a zis să plec la

mine în cameră. A luat capacul casetei, l-a pus la loc (iar în acel moment s-a auzit un clanc! mai mult melodios decât scârțâitor) și caseta a făcut drumul înapoi spre dulap, spre ușița mică ce a fost încuiată cu cheia. De două ori.

Ieri nu am mai notat nimic aici, pentru că eram prea agitată ca să pot așterne ceva pe hârtie. Am stat și m-am gândit mult – de ce oare a ținut neapărat să-mi arate caseta? De ce acum și pentru ce? Am mult prea multe întrebări și zero răspunsuri.

